

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29.04.2002, sp. zn. 8 To 220/2002, ECLI:CZ:KSPL:2002:8.TO.220.2002.1

Číslo: 17/2003

Právní věta: Vykonává-li odsouzený trest odnětí svobody za trestný čin uvedený v § 62 odst. 1 tr. zák., může být podmíněně propuštěn až po vykonání dvou třetin uloženého trestu odnětí svobody, a to i přesto, že v době, kdy je o podmíněném propuštění rozhodováno, již čin, za který byl trest uložen, by vzhledem ke změně právní úpravy nenaplnil znaky skutkové podstaty žádného z trestných činů uvedených v § 62 odst. 1 tr. zák. V takovém případě nelze aplikovat § 16 tr. zák.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 29.04.2002

Spisová značka: 8 To 220/2002

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Časová působnost trestního zákona, Podmíněné propuštění

Předpisy: § 16 odst. 1 tr. zák.
§ 62 odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni zamítl stížnost odsouzeného M. Ch. proti usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 26. 3. 2002 sp. zn. 31 PP 105/2002.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením ze dne 26. 3. 2002 sp. zn. 31 PP 105/2002 Okresní soud v Sokolově podle ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. a contrario zamítl žádost odsouzeného M. Ch. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 5 let, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 11. 1998 sp. zn. 4 T 7/97 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 3. 1999 sp. zn. 4 To 108/98.

Soud prvního stupně toto rozhodnutí odůvodňuje tím, že odsouzený vykonává trest odnětí svobody, který mu byl uložen kromě jiného za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 4 tr. zák., a ve smyslu § 62 odst. 1 tr. zák. může být propuštěn až po výkonu dvou třetin uloženého trestu. Odsouzený vykoná dvě třetiny uloženého trestu až dnem 12. 12. 2002.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost, kterou písemně odůvodnil. V

odůvodnění stížnosti cituje ustanovení trestního zákona v tom smyslu, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Odsouzený v odůvodnění stížnosti poukazuje na to, že tato zásada se vztahuje na rozhodnutí soudu o druhu a výměře trestu a dále na rozhodnutí o způsobu jeho výkonu. Protože v současné době, s ohledem na novelu trestního zákona by odsouzený nebyl již odsouzen podle 4 odst. § 250 tr. zák., ale podle odst. 3, není nutno, aby již vykonal dvě třetiny uloženého trestu. V doplnění své stížnosti pak cituje rozhodnutí Ústavního soudu, podle kterého se uvedené stanovisko vztahuje na rozhodnutí původní, ale i odvozené, a obě tato rozhodnutí, že jsou rozhodnutím o trestu. Žádá proto, aby byl podmíněně propuštěn.

Krajský soud v Plzni z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení předcházející a shledal, že stížnost odsouzeného není důvodná.

Okresní soud správně shledal, že odsouzenému byl za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 4 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 5 let, počátek trestu byl stanoven na 14. 10. 2000, konec trestu je stanoven na 12. 8. 2004 a dvě třetiny uloženého trestu má odsouzený vykonal dnem 12. 12. 2002. Okresní soud správně postupoval podle § 62 odst. 1 tr. zák., podle kterého osoba odsouzená za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 4 tr. zák. může být podmíněně propuštěna až po výkonu dvou třetin uloženého trestu odnětí svobody. S tímto závěrem se stížnostní soud ztotožňuje. Ani novela trestního zákona a trestního řádu účinná od 1. 1. 2002 na tomto zákonném ustanovení nic nezměnila. S ohledem na důvody obsažené v odůvodnění stížnosti odsouzeného si stížnostní soud opatřil rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1994, ve kterém je vysloven názor, že jak rozhodnutí původní, tak odvozené jsou rozhodnutími o trestu. V tom má odsouzený pravdu. Citované rozhodnutí Ústavního soudu se však netýká rozhodování o podmíněném propuštění, ale rozhodnutí o zařazení do určitého typu věznice během výkonu trestu. Na posuzovaný případ ho nelze aplikovat. Pokud odsouzený dále poukazuje zřejmě na § 16 odst. 1 tr. zák., podle kterého trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, pak ani toto ustanovení nelze v případě podmíněného propuštění použít ve prospěch odsouzeného. Citované ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. se týká zpětné časové působnosti trestního zákona a je jedním z kritérií pro posouzení otázky trestnosti příslušného trestného činu v době, kdy soudy rozhodují o vině a uložení trestu. Ustanovení § 62 tr. zák. pak není relevantní normou pro výrok o vině a trestu pachatele, neboť souvisí s výkonem již uloženého trestu, a z tohoto důvodu nemůže být rozhodující normou pro posouzení trestnosti činu z hlediska časové působnosti trestního zákona. Okresní soud tedy postupoval správně, když žádost odsouzeného o podmíněné propuštění podle § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. zamítl.

Vzhledem k tomu, že žádost odsouzeného M. Ch., který je během výkonu trestu odnětí svobody velmi dobře hodnocen a doposud byl pouze jednou soudně potrestán trestem, který v současné době vykonává, je zde možnost, aby ve smyslu § 331 odst. 1 tr. zák. znovu požádal o podmíněné propuštění v době, kdy vykoná dvě třetiny uloženého trestu. V posuzované věci tedy neplatí zákonná podmínka v tom smyslu, že odsouzený může znovu o podmíněné propuštění požádat až po uplynutí jednoho roku od zamítnutí jeho žádosti.

Krajský soud v posuzované věci neshledal vady ani v řízení, které vydání napadeného usnesení předcházelo. Stížnost odsouzeného nebyla shledána důvodnou a stížnostní soud ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.